

ikke med et eneste Ord. Jeg skal saaledes nævne, at i Fjor blev Lærertiløningerne her i København forhøjede med et Beløb af omtrent 94,000 Kr. Disse Penge kom særlig de daarligst lønede Lærere til gode, idet Timelærerne fik deres Løn forhøjet fra 60 Øre til 75 Øre pr. Time. Endvidere blev Tiden, hvori de skulle tjene som Timelærere, nedsat fra 4 Aar til kun 3. Endelig blev Inspektørtløningerne forhøjede, og der blev indført Forbedringer for Skolebetjentene. Naar vi lægge disse to Summer sammen, se vi altsaa, at Københavns Kommune har forbedret sine Lærertiløninger med et Beløb af omtrent 270,000 Kr., med andre Ord 100,000 Kr. mere end det Tilskud, der blev givet Københavns Kommune efter Loven af 24. Marts 1899.

Medens jeg er ved det ærede Medlem for Assens, vil jeg gøre en Bemærkning, der ganske vist ikke vedrører Lønforholdene, men den Udtalelse, han fremsatte om Indførelsen af Sprogundervisning for Lærere. Det ærede Medlem sagde, at dette ikke vilde højne Lærernes Anseelse i Befolkningens Øjne. Jeg tror, at det ærede Medlem ser fuldstændig forkert herpaa. Det er min Overbevisning, at jo kundskabsriggere en Lærer er, des mere anset vil han i Almindelighed være i Befolkningen. Opdage Folk, at deres Lærer er en uvidende Stumper, have de sikkert ikke megen Agtelse for ham. Er han derimod en kundskabsrig Mand, kan det ikke andet end højne ham i alle almindelige Menneskers Øjne. Der behøver ikke at siges mange Ord om den Nytte, vore Lærere vilde have af at være i Besiddelse af Sprogkundskaber. Det er vel kendt, at det at kunne et Kultursprog er en udmærket Kilde til Kundskaber, som man ellers vanskeligt vilde kunne tilegne sig. Det at have Adgang til et Kultursprogs Litteratur vil være af den største Betydning for enhver Lærer. Det har ogsaa Betydning, om Læreren i Skoledistriktet er i Stand til at undervise i Sprog.

I mange Tilfælde ville Beboerne være glade ved at kunne sende deres Børn hen at faa Sprogundervisning hos ham. Vi se tidt, hvor vanskeligt det er for Folk paa Landet at skaffe deres Børn Sprogundervisning, fordi Lærerne ikke magte den Opgave. Særlig da der er indført Sprogundervisning i Folkeskolen — der er jo mange Folkeskoler, hvor der undervises i Tysk eller Engelsk — er det en stor Fejl, synes jeg, at Lærerne ikke kunne Sprog, ikke kunne paatage sig Undervisning i et eller andet Sprog. Man kunde ogsaa tænke

sig, at en Lærer vil rejse — det er der ganske vist ikke ret mange, der gøre, for de have ikke Penge dertil. Men for dem, der ere saa heldige at kunne rejse i Udlandet, er det af den største Betydning, at de have Kendskab til Sprog. Derfor maa de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte om Sprogundervisning, staa for hans egen Regning. Jeg tror ikke, hans Opfattelse deles af ret mange i vort Land.

Jeg skal vende tilbage til Lønforholdene, og jeg maa atter gøre nogle Bemærkninger vedrørende København. Der har under denne Forhandling været Tale om, at der er en Kreds af Lærere i København, som kalde sig selv „de forurettede“, et Navn, der er fuldstændigt misvisende. De ere ikke i mindste Maade forurettede. De have, hvad de skulle have efter de bestaaende Love. Efter Lønningsloven af 1876 skal nemlig en Trediedel af Timerne i København besørge af Timelærere, og Resten af fast ansatte Lærere. Derved blev Antallet af Timelærere og fast ansatte Lærere noget varierende. Hvis Børnetallet i Skolerne var i rask Fremgang, blev Timelærertiden ikke lang. Stagnerede Børnetallet derimod, kunde Timelærertiden blive længere for nogle end for andre. I Firserne og i Begyndelsen af Halvfemserne i forrige Aarhundrede blev der Stagnation i Henseende til Oprykning fra Timelærere til faste Lærere. Det har ikke, saaledes som det ærede Medlem for Kellerup vilde give det Udseende af, den Gang været fastsat, at Timelærerne kun skulde gaa i 4 Aar som Timelærere. Der var dem, der kom til at gaa i 6 til 7 Aar og derover, medens tidligere andre kun havde gaaet i 4 Aar eller maaske derunder. Derved fik de førstnævnte selvfølgelig en mindre Indtægt end de, der havde faaet fast Ansættelse et Par Aar tidligere. Det er disse Folk, hvis Forhold nu ere blevne paatalte her i Rigsdagen, og som have kaldt sig de forurettede. De kunne, som sagt, ikke betragtes som forurettede. De have været uheldige, men de have faaet akkurat de Lønninger, de skulde have efter de bestaaende Lønningslove. Nu ere vi gaaede bort fra dette Forhold, saaledes at Timelærertiden er bleven fikseret først til 4 Aar og nu i Fjor til 3 Aar. Dette Spørgsmaal er altsaa nu ude af Verden.

Naar nu de Herrer ville gøre sig til Talsmænd for disse Folk, siger jeg, at det er smukt og rigtigt af dem at tage sig af Lærernes Stilling her i København. Men de Herrer skulde ikke glemme at feje for deres egen Dør og se, hvad der ligger